

Til §§ 4 og 5.

Efter disse Paragrafer skal der af Kommunalbestyrelserne kunne ydes Aldersrentenydere, ogsaa saadanne, som kun oppebærer $\frac{2}{3}$ af Renten i Henhold til Aldersrentelovens § 22, Stk. 1, Invalididentenydere baade med og uden Tillæg for svær Form af Invaliditet og Personer, der som kronisk syge oppebærer Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, et Beløb af 25 Kr. aarlig til Brændsel, dog ikke til Børn.

Det er dog af den foran under Bemærkningerne til § 3 anførte Grund en Betingelse for at yde Brændselshjælp til Personer, der modtager Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, at de modtager denne Understøttelse med fuldt Beløb.

Til § 8.

I de i Vintrene 1924—25 til 1927—28 gældende Love om Brændselshjælp til Aldersrentenydere var der hjemlet sædvanlig

mellemkommunal Refusion; det samme er Tilfældet med personlige Tillæg til Aldersrentenydere, Tillæg for svær Form af Invaliditet til Invalididentenydere og for Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3. Under Hensyn hertil foreslaas der lignende Refusionsregler for samtlige Beløb, der afholdes i Henhold til dette Lovforslag.

Med Hensyn til Statstilskud skal oplyses, at Staten refunderede Kommunerne en Fjerdedel, i alt dog ikke over 500 000 Kr. af Udgifterne til den særlige Brændselshjælp til Aldersrentenydere i Vintrene 1923—24 til 1926—27, medens der af de Beløb, hvormed Raadighedsbeløbet til personlige Tillæg i Vinteren 1927—28 forhøjedes, refunderedes en Trediedel.

Man maa imidlertid anse det for rettest, at der ydes ensartet Refusion af Statskassen for alle Udgifter i Henhold til nærværende Lovforslag, og at det bliver den i Aldersrenteloven fastsatte Brøk af $\frac{7}{12}$, der bliver den gældende.